BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vijfde kamer — uitgebreid)
13 december 1999 *

In zaak T 268/94,

Tyco Toys (UK) Ltd, **Matchbox Toys (UK) Ltd** en **Matchbox Collectibles Ltd**, vennootschappen naar Engels recht, gevestigd te Rugby (Verenigd Koninkrijk),

Tyco Distribution Europe NV en **Tyco Manufacturing Europe Inc**, vennootschappen naar Belgisch recht, gevestigd te Sint-Niklaas (België),

Matchbox Spielwaren en **Matchbox Collectibles GmbH**, vennootschappen naar Duits recht, gevestigd te Hösbach (Duitsland),

Tyco Toys France SA, vennootschap naar Frans recht, gevestigd te Saint-Germain-en-Laye (Frankrijk),

Tyco Toys España SA, vennootschap naar Spaans recht, gevestigd te Sant Just Desvern (Spanje),

Tyco Toys Deutschland GmbH, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Nürnberg (Duitsland),

Playtime Toys (UK) Ltd, vennootschap naar Engels recht, gevestigd te Marlow (Verenigd Koninkrijk),

vertegenwoordigd door C.-É. Gudin, advocaat in de Hauts-de-Seine, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Faltz en associés, advocaten aldaar, Rue Heinrich Heine 6,

verzoeksters,

* Procestaal: Frans.

ondersteund door

Toys Manufacturers of Europe, vereniging naar Belgisch recht, gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door H. Calvet, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31,

en door

Hasbro UK Ltd, vennootschap naar Engels recht, gevestigd te Uxbridge, Middlesex (Verenigd Koninkrijk), aanvankelijk vertegenwoordigd door J. H. J. Bourgeois, advocaat, en vervolgens door J. Ghysbrecht, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van De Bandt, Van Hecke, Lagae en Loesch, advocaten aldaar, Rue Goethe 11,

interveniënten,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door P. Hetsch en M. de Pauw, leden van de juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

en

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door B. Hoff-Nielsen en G. Houttuin, leden van de juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij A. Morbilli, directeur-generaal van het directoraat juridische zaken van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad Adenauer 100,

verweerders,

ondersteund door

Koninkrijk Spanje, aanvankelijk vertegenwoordigd door A. Navarro González, directeur-generaal Coördinatie juridische en institutionele aangelegenheden van de Gemeenschappen, en G. Calvo Díaz, abogado del Estado, vervolgens door A. Navarro González en R. Silva de Lapuerta, abogado del Estado, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Spaanse ambassade, Boulevard Emmanuel Servais 4-6,

interveniënt,

betreffende, enerzijds, een verzoek tot nietigverklaring van artikel 1 van verordening (EG) nr. 1012/94 van de Commissie van 29 april 1994 tot vaststelling van de aan traditionele importeurs toe te wijzen hoeveelheden van de kwantitatieve EG-contingenten die van toepassing zijn op bepaalde producten uit de Volksrepubliek China (PB L 111, blz. 100), en van artikel 1 van verordening (EG) nr. 1225/94 van de Commissie van 30 mei 1994 tot vaststelling van de hoeveelheden die aan de andere dan de traditionele importeurs worden toegewezen uit hoofde van de communautaire kwantitatieve contingenten die voor bepaalde producten van oorsprong uit de Volksrepubliek China werden geopend (PB L 136, blz. 40), alsmede tot vaststelling van de onwettigheid van artikel 1, lid 2, van verordening (EG) nr. 519/94 van de Raad van 7 maart 1994 betreffende de gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 1765/82, (EEG) nr. 1766/82 en (EEG) nr. 3420/83 (PB L 67, blz. 89), en van artikel 3, lid 2, van verordening (EG) nr. 747/94 van de Commissie van 30 maart 1994 tot vaststelling van een aantal bepalingen voor het beheer van de kwantitatieve contingenten die op bepaalde producten van oorsprong uit de Volksrepubliek China van toepassing zijn (PB L 87, blz. 83), en anderzijds, een verzoek tot vergoeding van de schade die verzoeksters stellen te hebben geleden als gevolg van de toepassing van de bestreden bepalingen,

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vijfde kamer — uitgebreid),

samengesteld als volgt: R. Garciá-Valdecasas, kamerpresident, C. W. Bellamy. P. Lindh, J. D. Cooke en M. Vilaras, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

Rechtskader

1 In 1994 zijn nieuwe instrumenten vastgesteld die tot doel hebben de invoer in de Gemeenschap van bepaalde uit derde landen, met name uit de Volksrepubliek China, afkomstige goederen te beperken. Het belangrijkste onderdeel van deze communautaire regeling is verordening (EG) nr. 519/94 van de Raad van 7 maart 1994 betreffende de gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 1765/82, (EEG) nr. 1766/82 en (EEG) nr. 3420/83 (PB L 67, blz. 89; hierna: „verordening nr. 519/94"). In artikel 1, lid 2, van deze verordening wordt bepaald, dat de invoer in de Gemeenschap van de betrokken producten vrij is en dus aan geen enkele kwantitatieve beperking is onderworpen, onverminderd eventuele vrijwaringsmaatregelen en de communautaire contingenten van bijlage II. Deze bijlage voorziet in contingenten voor bepaalde categorieën van speelgoed van oorsprong uit China.

2 De specifieke bepalingen betreffende het beheer van die contingenten zijn neergelegd in verordening (EG) nr. 747/94 van de Commissie van 30 maart 1994 tot vaststelling van een aantal bepalingen voor het beheer van de kwantitatieve contingenten die op bepaalde producten van oorsprong uit de Volksrepubliek China van toepassing zijn (PB L 87, blz. 83; hierna: „verordening nr. 747/94"). Elk contingent wordt tussen de traditionele en de andere dan traditionele importeurs verdeeld. Artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94 bepaalt, dat de referentieperiode voor het aantonen van de hoedanigheid van traditionele importeur „bestaat uit de kalenderjaren 1991 en 1992", waarbij de importeurs het bewijs moeten leveren dat zij gedurende die twee jaren producten van oorsprong uit China die het voorwerp zijn van de communautaire contingenten bedoeld in bijlage II bij verordening nr. 519/94, hebben ingevoerd.

3 De verordeningen van de Commissie (EG) nr. 1012/94 van 29 april 1994 en (EG) nr. 1225/94 van 30 mei 1994 stellen respectievelijk de aan de traditionele en aan de andere dan traditionele importeurs toe te wijzen hoeveelheden vast van de communautaire kwantitatieve contingenten die op bepaalde uit de Volksrepubliek China afkomstige producten van toepassing zijn (PB L 111, blz. 100; hierna: „verordening nr. 1012/94", en PB L 136, blz. 40; hierna: „verordening nr. 1225/94").

Procedure en conclusies van de partijen

4 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 20 juli 1994, hebben verzoeksters het onderhavige beroep ingesteld. Zij concluderen dat het het Gerecht behage:

— het beroep ontvankelijk te verklaren;

— nietig te verklaren:

— artikel 1 van verordening nr. 1012/94,

— artikel 1 van verordening nr. 1225/94,

voor zover deze verordeningen verzoeksters betreffen;

— te aanvaarden de exceptie van onwettigheid die is opgeworpen tegen:

— artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94,

— artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94,

voor zover deze verordeningen verzoeksters betreffen;

— te gelasten dat de schade wordt vergoed die de toepassing van het samenstel van genoemde bepalingen aan verzoeksters heeft berokkend;

— alle andere maatregelen te treffen die het Gerecht noodzakelijk acht om de door verzoeksters geleden schade te kunnen vaststellen;

— de Raad en de Commissie in de kosten te verwijzen.

5 De Raad concludeert dat het het Gerecht behage:

— de vordering tot schadevergoeding kennelijk niet-ontvankelijk en, subsidiair, ongegrond te verklaren;

— de exceptie van onwettigheid niet-ontvankelijk te verklaren;

— verzoeksters in de kosten te verwijzen.

6 De Commissie concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk of, subsidiair, ongegrond te verklaren;

— de vordering tot schadevergoeding ongegrond te verklaren;

— verzoeksters in de kosten te verwijzen.

7 Bij beschikking van 24 februari 1995 heeft de president van de Vierde kamer (uitgebreid) van het Gerecht het Koninkrijk Spanje toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van de Raad en van de Commissie.

8 Bij beschikking van 29 maart 1995 heeft de president van de Vierde kamer (uitgebreid) van het Gerecht de Raad gemachtigd een memorie over te leggen ter verdediging van de geldigheid van artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94.

9 In deze memorie, die deel uitmaakt van de op 13 april 1995 ter griffie van het Gerecht ingeschreven dupliek, verzoekt de Raad, als toevoeging aan zijn conclusies, dat het het Gerecht behage, subsidiair, de exceptie van onwettigheid met betrekking tot genoemde bepaling ongegrond te verklaren.

10 Bij beschikking van 18 oktober 1995 heeft de president van de Vijfde kamer (uitgebreid) van het Gerecht de vennootschappen Hasbro UK Ltd en Toys Manufacturers of Europe toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verzoeksters en is het verzoek tot vertrouwelijke behandeling van bepaalde stukken van het dossier toegewezen.

11 Omdat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 6 juni 1994, en het

Koninkrijk Spanje bij verzoekschrift, neergelegd op 20 oktober 1994, hebben verzocht om nietigverklaring van, respectievelijk, artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94 (zaak C-150/94) en van verordening (EG) nr. 1921/94 van de Raad van 25 juli 1994 tot wijziging van verordening nr. 519/94 (PB L 198, blz. 1) (zaak C-284/94), werd de onderhavige procedure bij beschikking van de Vijfde kamer (uitgebreid) van het Gerecht van 26 mei 1996 geschorst tot op de datum waarop de arresten van het Hof in die twee zaken zullen worden gewezen.

12 Op 19 november 1998 wees het Hof zijn arresten Verenigd Koninkrijk/Raad (C-150/94, Jurispr. blz. I-7235) en Spanje/Raad (C-284/94, Jurispr. blz. I-7309), waarbij de twee beroepen werden verworpen.

13 Bij brief van de griffie van 23 december 1998 verzocht het Gerecht de partijen hun opmerkingen over de gevolgen van genoemd arrest Verenigd Koninkrijk/ Raad in te dienen.

14 Bij brief, ingeschreven ter griffie van het Gerecht op 15 januari 1999, verzocht het Koninkrijk Spanje het Gerecht, in de eerste plaats, primair, vast te stellen dat het tegen de verordeningen nrs. 1012/94 en 1225/94 ingestelde beroep niet-ontvankelijk is, en subsidiair, de exceptie van onwettigheid met betrekking tot de verordeningen nrs. 529/94 en 747/94 af te wijzen, en, in de tweede plaats, de vordering tot schadevergoeding niet-ontvankelijk of, subsidiair, ongegrond te verklaren.

15 Bij brieven, ingeschreven ter griffie van het Gerecht op 17 februari 1999, verzochten de Commissie en de Raad het Gerecht, primair, vast te stellen dat ten gevolge van de reeds genoemde arresten Verenigd Koninkrijk/Raad en Spanje/

Raad het onderhavige beroep niet meer behoeft te worden behandeld, en subsidiair, het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schadevergoeding ongegrond te verklaren en verzoeksters in de kosten te verwijzen.

16 Bij brief, ingeschreven ter griffie van het Gerecht op 8 april 1999, deed interveniënt Hasbro UK Ltd afstand van interventie.

17 Verzoeksters hebben geen opmerkingen ingediend ten vervolge op de brief van de griffie van het Gerecht.

In rechte

18 Ingevolge artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, wanneer een beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk rechtens ongegrond is, zonder de behandeling voort te zetten, beslissen bij met redenen omklede beschikking.

19 In het onderhavige geval is het Gerecht van mening dat de stukken van het dossier voldoende informatie bevatten, en beslist het overeenkomstig dat artikel zonder de behandeling voort te zetten.

20 Ter ondersteuning van hun verzoek tot nietigverklaring werpen verzoeksters slechts een exceptie van onwettigheid op tegen artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94 en artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94.

De exceptie van onwettigheid van artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94

21 De Raad en de Commissie betogen dat het Hof, door in het reeds genoemde arrest Verenigd Koninkrijk/Raad alle door het Verenigd Koninkrijk aangevoerde middelen tot nietigverklaring af te wijzen, de wettigheid van verordening nr. 519/94 met betrekking tot het uit China ingevoerde speelgoed heeft bevestigd op basis van een volledig en diepgaand onderzoek van de door die lidstaat aangevoerde middelen, die door verzoeksters in het onderhavige geval zijn overgenomen.

22 Het Koninkrijk Spanje betoogt, dat de door verzoeksters ter ondersteuning van hun exceptie van onwettigheid aangevoerde middelen bijna letterlijk overeenkomen met die welke het Verenigd Koninkrijk in het kader van zijn rechtstreeks beroep had aangevoerd. Het Hof zou die middelen in het reeds genoemde arrest Verenigd Koninkrijk/Raad ongegrond hebben verklaard, en met betrekking tot die middelen zou het arrest gezag van gewijsde hebben.

23 Het Gerecht stelt vast, dat de door verzoeksters aangevoerde middelen en argumenten, die zijn gebaseerd op niet-nakoming van de motiveringsplicht, ontbreken van een beoordeling van de feiten of kennelijk verkeerde beoordeling ervan, en op schending van het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling, in substantie reeds zijn aangevoerd in de zaak die tot het genoemde arrest Verenigd Koninkrijk/Raad heeft geleid.

24 Door alle door het Verenigd Koninkrijk aangevoerde en door verzoeksters in het onderhavige beroep overgenomen middelen tot nietigverklaring af te wijzen, heeft het Hof derhalve in zoverre de wettigheid van artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94 bevestigd met betrekking tot het uit China ingevoerde speelgoed.

25 Verzoeksters stellen bovendien ontbreken van een wettelijke grondslag, schending van de Overeenkomst inzake commerciële en economische samenwerking tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Volksrepubliek China van 21 mei 1985 (PB L 250, blz. 2) en schending van het recht van de belanghebbende importeurs om te worden gehoord. Verder stellen zij schending van het beginsel patere legem quam ipse fecisti, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen en het beginsel van goed bestuur, en misbruik van bevoegdheid en van procedure.

26 Wat het ontbreken van wettelijke grondslag betreft, erkennen verzoeksters zelf op bladzijde 16 van hun repliek, dat het weglaten van een uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 113 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 133 EG) in verordening nr. 519/94 slechts een vergetelheid bij het opstellen van de Franse taalversie van die verordening is. Wat de schending van de overeenkomst inzake commerciële en economische samenwerking tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Volksrepubliek China betreft, volstaat het vast te stellen dat, enerzijds, zoals verzoeksters op bladzijde 26 van hun verzoekschrift erkennen, genoemde overeenkomst geenszins in de weg stond aan vaststelling door de Raad van de in bijlage II bij verordening nr. 519/94 genoemde contingenten, en anderzijds, anders dan verzoeksters stellen, de Raad het door de overeenkomst voorgeschreven overleg bij de vaststelling van dergelijke contingenten wel degelijk heeft gevoerd, zoals uit de twintigste overweging van de considerans van die verordening blijkt. Met betrekking tot de schending van het recht van de belanghebbende importeurs om te worden gehoord en van het beginsel patere legem quam ipse fecisti, dient te worden beklemtoond, dat aangezien het om een basisverordening, dus een akte van algemene aard gaat, de Raad niet kan worden verplicht de belanghebbende importeurs te horen vóór de vaststelling van de contingenten waarin verordening nr. 519/94 voorziet. Bovendien hebben verzoeksters op geen enkel moment van de procedure gevraagd om door de gemeenschapsinstellingen te worden gehoord. Wat ten slotte de schending van de beginselen van rechtszekerheid, bescherming van gewettigd vertrouwen en behoorlijk bestuur, en het bestaan van misbruik van bevoegdheid en van procedure betreft, volstaat het vast te stellen, dat verzoeksters geen enkel bewijs van dergelijke onregelmatigheden hebben aangedragen.

27 In die omstandigheden moet worden geconcludeerd, dat de tegen artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94 opgeworpen exceptie van onwettigheid kennelijk ongegrond is.

De exceptie van onwettigheid van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94

28 Er zij aan herinnerd, dat artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94 bepaalt, dat de referentieperiode voor het aantonen van de hoedanigheid van traditionele importeur van producten van oorsprong uit China die het voorwerp zijn van de communautaire contingenten bedoeld in bijlage II bij verordening nr. 519/94, „bestaat uit de kalenderjaren 1991 en 1992".

29 Dienaangaande betogen verzoeksters in het verzoekschrift dat, anders dan in de zesde overweging van de considerans van verordening nr. 747/94 is verklaard, de jaren 1991 en 1992 geen geschikte referentieperiode vormen daar de Commissie over volledige en representatieve informatie over de invoersituatie in het jaar 1993 beschikte, die haar in staat stelde een recentere en een voor de handelsstromen meer representatieve referentieperiode vast te stellen.

30 De Commissie betoogt, dat het Hof in het reeds aangehaalde arrest Verenigd Koninkrijk/Raad het door het Verenigd Koninkrijk aangevoerde middel heeft afgewezen volgens hetwelk de vaststelling van de contingenten voor 1994 op het niveau van de invoer in 1991 het evenredigheidsbeginsel schendt doordat dergelijke contingenten een daling van de invoer met ongeveer 50 % ten opzichte van het jaar 1993 beogen. De Commissie beklemtoont dienaangaande, dat het jaar 1993 niet representatief was vanwege, onder andere, het aanzienlijke groeitempo van de invoer dat uit de eerste beschikbare statistieken bleek. Om die reden had de Commissie dat jaar niet willen opnemen in de referentieperiode die voor de vaststelling van de traditionele invoer in aanmerking moest worden genomen. Aangezien het Hof heeft overwogen, dat de contingenten voor 1994 op het niveau van de in 1991 gerealiseerde invoer konden worden vastgesteld, kan de Commissie niet worden verweten, dat zij het jaar 1993 niet als referentieperiode in aanmerking heeft genomen. Het door verzoeksters aangevoerde middel zou derhalve geen enkele inhoud meer hebben.

31 Het Gerecht stelt vast, dat het Hof in het reeds aangehaalde arrest Verenigd Koninkrijk/Raad (punt 88) heeft geoordeeld, dat het beschermingsniveau dat voortvloeit uit de in bijlage II bij verordening nr. 519/94 vastgestelde contingenten, niet verder ging dan hetgeen nodig was om de door de Raad nagestreefde doelstellingen te bereiken. In punt 89 van datzelfde arrest oordeelde het Hof, dat de Raad terecht van oordeel kon zijn, dat gelet op de druk van de invoer van speelgoed uit China, toezichtsmaatregelen alleen niet volstonden om de belangen van de communautaire industrie te beschermen. In punt 90 van genoemd arrest voegde het Hof daaraan toe, dat door invoercontingenten vast te stellen op het niveau van de invoer in 1991, dat aanzienlijk hoger was dan dat van de voorgaande jaren, de Raad op een wijze die niet kan worden bekritiseerd, heeft gepoogd de vereisten van bescherming van de communautaire industrie in overeenstemming te brengen met de handhaving van een aanvaardbaar handelsniveau met China.

32 Uit de punten 88 tot en met 90 van genoemd arrest Verenigd Koninkrijk/Raad blijkt derhalve, dat de Raad in bijlage II bij verordening nr. 519/94 de contingenten rechtmatig op het niveau van de invoer in 1991 kon vaststellen. Bijgevolg kan de Commissie niet worden verweten, dat zij het jaar 1993 niet in aanmerking heeft genomen in artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94, waarin de referentieperiode wordt bepaald voor het aantonen van de hoedanigheid van traditionele importeur van producten van oorsprong uit China die het voorwerp zijn van de communautaire contingenten bedoeld in bijlage II bij verordening nr. 519/94.

33 Derhalve is de exceptie van onwettigheid van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94 kennelijk ongegrond.

34 Uit hetgeen voorafgaat vloeit voort, dat aangezien de vordering tot nietigverklaring van artikel 1 van verordening nr. 1012/94 en van artikel 1 van verordening nr. 1225/94 uitsluitend op de tegen artikel 1, lid 2, van verordening nr. 519/94 en

artikel 3, lid 2, van verordening nr. 747/94 opgeworpen exceptie van onwettigheid is gebaseerd, zij als kennelijk rechtens ongegrond moet worden afgewezen.

35 Wat de vordering tot schadevergoeding betreft, deze is eveneens kennelijk rechtens ongegrond, omdat de bestreden verordeningen niet zijn aangetast door een onwettigheid die de aansprakelijkheid van de Gemeenschap kan meebrengen.

Kosten

36 Ingevolge van artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd. Aangezien verzoeksters in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij overeenkomstig de vorderingen van de Commissie en de Raad in hun eigen kosten, alsmede, hoofdelijk in de kosten van de Commissie en de Raad te worden verwezen.

37 Ingevolge artikel 87, lid 4, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering dragen de lidstaten die in het geding zijn tussengekomen, hun eigen kosten. Derhalve zal het Koninkrijk Spanje zijn eigen kosten dragen.

38 Ingevolge artikel 87, lid 4, derde alinea, van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht bepalen, dat andere interveniënten dan een lidstaat of een

instelling hun eigen kosten zullen dragen. In het onderhavige geval dient te worden beslist, dat de interveniënten Toys Manufacturers of Europe en Hasbro UK Ltd hun eigen kosten zullen dragen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vijfde kamer — uitgebreid)

beschikt:

1) **Het beroep wordt kennelijk rechtens ongegrond verklaard.**

2) **Verzoeksters worden verwezen in hun eigen kosten en, hoofdelijk, in de kosten van de Commissie en de Raad.**

3) **Het Koninkrijk Spanje, Toys Manufacturers of Europe en Hasbro UK Ltd, interveniënten, zullen hun eigen kosten dragen.**

Luxemburg, 13 december 1999.

De griffier

H. Jung

De president van de Vijfde kamer

R. García-Valdecasas